ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକ - ସଂଖ୍ୟା ସାଠି

ଦାନିଏଲଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଏବଂ ଅଷ୍ଟମ ରାଜ୍ୟର ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟ: ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କର ଏକ ପ୍ରକାଶନ

Jeff Pippenger
2024-01-24

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ସତରହ ଓ ଅଠାରହ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଜଣେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ପାପାସୀର ନ୍ୟାୟବିଚାରର ଦର୍ଶନ ଯୋହନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଥାନ୍ତି। ତାହାର ଶେଷ ନ୍ୟାୟବିଚାରର ବିସ୍ତୃତ ବ୍ୟାଖ୍ୟାରେ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି।

> ଏବଂ ଏଠାରେ ସେହି ବୁଦ୍ଧି ଅଛି, ଯାହାରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି। ସେହି ସାତୋଟି ମୁଣ୍ଡ ସାତୋଟି ପର୍ବତ, ଯାହାର ଉପରେ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ବସିଛି। ଏବଂ ସାତୋଟି ରାଜା ଅଛନ୍ତି: ପାଞ୍ଚ ଜଣ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ଜଣେ ଅଛନ୍ତି, ଓ ଅନ୍ୟଜଣ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିନାହାନ୍ତି; ଏବଂ ସେ ଯେତେବେଳେ ଆସିବେ, ସେ କିଛି ସମୟ ରହିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ। ଏବଂ ସେହି ପଶୁ, ଯେ ଥିଲା ଓ ନାହିଁ, ସେହି ନିଜେ ଅଷ୍ଟମ, ଏବଂ ସେ ସାତର ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ, ଏବଂ ବିନାଶକୁ ଯାଉଛି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 17:9–11.

ଯୋହନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ଭାବରେ 1798 ସନକୁ ନେଇଯାଇଥିଲା, ସେଠାରେ ତାଙ୍କୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ, ପାପାଳ ନାରୀକୁ ବୋହିଥିବା ପଶୁର ସାତଟି ମୁଣ୍ଡ ସାତଜଣ ରାଜା ଥିଲେ। ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ଜଣେ ରାଜା ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ, ଏବଂ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ମୁଣ୍ଡ ଅଟେ। 1798 ସନରେ ପାଞ୍ଚଟି ରାଜ୍ୟ ପତିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଗୋଟିଏ ସେତେବେଳେ ଶାସନ କରୁଥିଲା। ସପ୍ତମ ରାଜ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଥିଲା, ଏବଂ ତାହା ଦଶଜଣ ରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା। ପରେ ଯୋହନଙ୍କୁ ଜଣାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅଷ୍ଟମ ରାଜ୍ୟ ହେଉଛି ପାପାଳ ପଶୁ, ଯାହା ସେହି ସାତଟି ମଧ୍ୟରୁ ଥିଲା। ପାପାସି ପଞ୍ଚମ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଏବଂ ସେ ଏକ ମାରାତ୍ମକ ଆଘାତ ପାଇଥିଲା; ଏହିପରି ଯେତେବେଳେ ତାହାର ସେହି ମାରାତ୍ମକ ଆଘାତ ସୁସ୍ଥ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ସାତଟି ମଧ୍ୟରୁ ଥିବା ଅଷ୍ଟମ ମୁଣ୍ଡ ହୋଇଯାଏ।

ଦାନିୟେଲ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ପ୍ରଥମ ଚାରିଟି ରାଜ୍ୟ ହେଉଛି ବାବିଲ, ମାଦୀ-ପାରସ, ଗ୍ରୀସ ଏବଂ ରୋମ। ସେହି ଚାରିଟି ପ୍ରକୃତ ରାଜ୍ୟ ଚାରିଟି ଆତ୍ମିକ ରାଜ୍ୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ସେମାନେ ଏକତ୍ର ହୋଇ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ସତର ଅଧ୍ୟାୟର ଆଠ ରାଜା, କିମ୍ବା ମୁଣ୍ଡମାନଙ୍କୁ, ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି; କାରଣ ଯୀଶୁ ସଦା କୌଣସି ବିଷୟର ଶେଷକୁ ତାହାର ଆରମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତିତ କରନ୍ତି। ଦାନିୟେଲ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଟେ, ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ସତର ଅଧ୍ୟାୟ ହେଉଛି ଶେଷ; ଏହିକାରଣେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଏକମତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର କେବେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

୧୭୯୮ ମସିହାରେ ଯେ ପଞ୍ଚମ ରାଜ୍ୟ ପତିତ ହୋଇଥିଲା, ସେହିଥିଲା ଆତ୍ମିକ ବାବିଲ, ଅର୍ଥାତ୍ ପାପତନ୍ତ୍ର। ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟ, ଯେଉଁଟି ୧୭୯୮ ମସିହାରେ ଶକ୍ତିରେ ଥିଲା, ସେହିଥିଲା ଦୁଇ-ଶୃଙ୍ଗବିଶିଷ୍ଟ ରାଜ୍ୟ, ଯାହାକୁ ମାଦୀୟ ଓ ପାରସୀମାନଙ୍କର ଦୁଇ-ଶୃଙ୍ଗବିଶିଷ୍ଟ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିରୂପିତ କରାଯାଇଥିଲା। ସପ୍ତମ ରାଜ୍ୟ, ଯାହା ଦଶ ରାଜାଙ୍କୁ ନିଯେ ଗଠିତ, ଯେମାନେ ୧୭୯୮ ମସିହାରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିନଥିଲେ, ସେହିଟି ହେଉଛି ଏକ-ବିଶ୍ୱ ସରକାର, ଯାହାକୁ ଆଲେକ୍ଜାଣ୍ଡର ମହାନଙ୍କର ଏକ-ବିଶ୍ୱ ସରକାର ଥିବା ଗ୍ରୀସ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିରୂପିତ କରାଯାଇଥିଲା। ଅଷ୍ଟମ ମୁଣ୍ଡ, ଯିଏ ସେହି ସାତର ମଧ୍ୟରୁ ଥିଲେ, ସେହିଥିଲେ ପଞ୍ଚମ ରାଜ୍ୟ, ଯାହା ମାରଣାନ୍ତକ ଘାତ ପାଇଥିଲା, ତଥାପି ସେହି ମାରଣାନ୍ତକ ଘାତ ସୁସ୍ଥ ହେବାବେଳେ ପୁନର୍ଜୀବିତ ହେଲା।

ମହା ବେଶ୍ୟାର ବିଚାର ରବିବାର ନିୟମ-ସଙ୍କଟର "ଘଣ୍ଟା"ରେ ଘଟେ; ଅର୍ଥାତ୍, ଏହା ଏକ ସମୟାବଧି, ଯାହା ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ରବିବାର ନିୟମ ଆରମ୍ଭ ହେବା ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ, ମାନବୀୟ ଅନୁଗ୍ରହାବଧି ସମାପ୍ତ ହେଉପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଇତିହାସ ମାଧ୍ୟମରେ ଚାଲିଥାଏ। ସେହି "ଘଣ୍ଟା"ରେ, ଯାହାକୁ ଦାନିଏଲରେ "ଏହି ରାଜାମାନଙ୍କର ଦିନ" ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି, ପରମେଶ୍ୱର ନିଜର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବେ। ସେହି "ଘଣ୍ଟା"ରେ ଅନ୍ତ୍ୟବର୍ଷା ଢାଳାଯାଉଛି।

> “ଶେଷ ବର୍ଷା ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆସୁଛି ଯେମାନେ ଶୁଦ୍ଧ—ତେବେ ସମସ୍ତେ ପୂର୍ବବତ୍ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବେ। ”
>
> “ଯେତେବେଳେ ସେହି ଚାରି ଦୂତ ଛାଡ଼ିଦେବେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବେ। ଯେମାନେ ନିଜ ପକ୍ଷରୁ ସମ୍ଭବ ସବୁ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ କେହି ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ ନାହିଁ।” Spalding and Magan, 3.

ଶେଷ ବର୍ଷାର ଢାଳନ କ୍ରମଶଃ ଅଗ୍ରସରମାନ, କାରଣ ଏହା ନ୍ୟାୟବିଚାର ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ଏବଂ ନ୍ୟାୟବିଚାର ମଧ କ୍ରମଶଃ ଅଗ୍ରସରମାନ। ମିଲ୍ଲରାଇଟମାନେ ବୁଝିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଦୁଇର ପ୍ରତିମାର ପାଦଦେଶରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଯେ ରୋମ ହିଁ ଶେଷ ପୃଥିବୀସ୍ଥ ରାଜ୍ୟ, ଏବଂ ସେଥିରେ ସେମାନେ ସଠିକ୍ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣା ସୀମିତ ଥିଲା।

“ଏହି ରାଜାମାନଙ୍କର ଦିନଗୁଡ଼ିକ” ବୋଲି ଯାହା କୁହାଯାଇଛି, ତାହା ରୋମର ରାଜ୍ୟର ଇତିହାସରେ ନିଶ୍ଚୟ ଘଟେ, କିନ୍ତୁ ସେଥି ଅନାର୍ଯ୍ୟ ରୋମ କିମ୍ବା ପାପାଳ ରୋମର ଇତିହାସ ନୁହେଁ; ସେହିଟି ଆଧୁନିକ ରୋମର ଇତିହାସ ଅଟେ। ମିଲେରାଇଟମାନେ ଅନାର୍ଯ୍ୟ ରୋମ ଏବଂ ପାପାଳ ରୋମକୁ ଏକେ ରାଜ୍ୟ ଭାବେ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଏପରି କରିବା ସମୟରେ ସେମାନେ ଯିହୂଦାର ଶେଷ ରାଜା (ସିଦ୍କିୟା) ବିଷୟରେ ଯିହିଜ୍କେଲ ପୁସ୍ତକରୁ ଏକ ଅଂଶକୁ ନିଜମାନଙ୍କର ବୁଝାପଡ଼ାକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ।

> ଏବଂ ତୁମେ, ଇସ୍ରାଏଲର ଅପବିତ୍ର ଦୁଷ୍ଟ ରାଜକୁମାର, ଯାହାର ଦିନ ଆସିପହଞ୍ଚିଛି, ଯେତେବେଳେ ଅଧର୍ମର ଶେଷ ହେବ, ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଏହିପରି କହନ୍ତି; ପଗଡ଼ିକୁ ହଟାଇଦେଅ, ଏବଂ ମୁକୁଟକୁ ଖୋଲିଦେଅ: ଏହା ପୂର୍ବବତ୍ ରହିବ ନାହିଁ: ଯେ ନୀଚ, ତାହାକୁ ଉନ୍ନତ କର, ଏବଂ ଯେ ଉଚ୍ଚ, ତାହାକୁ ନୀଚ କର। ମୁଁ ଏହାକୁ ଉଲଟାଇଦେବି, ଉଲଟାଇଦେବି, ଉଲଟାଇଦେବି; ଏବଂ ସେହିଠାରୁ ଏହା ଆଉ ରହିବ ନାହିଁ, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଆସିବେ, ଯାହାଙ୍କର ଏହା ଅଧିକାର; ଏବଂ ମୁଁ ଏହା ତାଙ୍କୁ ଦେବି। ଯିହିଜ୍କିଏଲ 21:25–27.

ସିଦ୍କିୟାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ତିନୋଟି ରାଜ୍ୟ “ଉଲଟାଇ ଦିଆଯିବ,” ଏବଂ ଏହାର ଫଳରୂପେ ସେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚାଯିବ, ଯାହାଙ୍କର “ଅଧିକାର” ରହିଛି ଶାସନ କରିବାକୁ। ବାବେଲ, ମେଦୋ-ପାରସ ଏବଂ ଗ୍ରୀସ—ଏହି ସବୁ ରାଜ୍ୟ ରୋମର ରାଜ୍ୟ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରାସ୍ତ ହୋଇଯିବ; ଏବଂ ସେହି ଚତୁର୍ଥ ରାଜ୍ୟର ଇତିହାସକାଳରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସି ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବେ। ସେ ନିଶ୍ଚୟ ସେହି କାମଟି କରିଥିଲେ।

> “ଯେମାନେ ଶୀଘ୍ରତାର ସହିତ ଜାତିକୁ ବିନାଶ ପଥକୁ ନେଇଯାଉଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବପ୍ରଥମ ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କର ରାଜା ଜେଦେକିୟ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପରାମର୍ଶକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପରିତ୍ୟାଗ କରି, ନେବୁଖଦ୍ନେସରଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜର କୃତଜ୍ଞତାର ଋଣକୁ ଭୁଲିଯାଇ, ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ନିଜର ଗମ୍ଭୀର ନିଷ୍ଠା-ଶପଥକୁ ଲଙ୍ଘନ କରି, ଯିହୁଦାର ରାଜା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ, ନିଜର ଉପକାରକଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ, ଏବଂ ନିଜର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଦ୍ରୋହ କଲେ। ନିଜ ବୁଦ୍ଧିର ଅହଂକାରରେ ସେ ଇସ୍ରାଏଲର ସମୃଦ୍ଧିର ପ୍ରାଚୀନ ଶତ୍ରୁଙ୍କ ପାଖରେ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ମୁଖ ଫେରାଇଲେ, “ନିଜ ଦୂତମାନଙ୍କୁ ମିଶରକୁ ପଠାଇ, ଯେପରି ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଘୋଡ଼ା ଓ ବହୁ ଲୋକ ଦେଇପାରନ୍ତି।”
>
> “‘ସେ କି ସମୃଦ୍ଧି ପାଇବେ?’ ପ୍ରଭୁ ସେହି ଲୋକ ବିଷୟରେ ପଚାରିଲେ, ଯିଏ ଏପରି ନିଚଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପବିତ୍ର ଭରସାକୁ ଦ୍ରୋହ କରିଥିଲା; ‘ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଲୋକ କି ପଳାଇ ପାରିବ? କିମ୍ବା ସେ ଚୁକ୍ତିକୁ ଭଙ୍ଗ କରି ଉଦ୍ଧାର ପାଇବ? ମୁଁ ଜୀବନ୍ତ ଅଛି, ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର କହନ୍ତି, ନିଶ୍ଚୟ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ସେହି ରାଜା ବସନ୍ତି ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ରାଜା କରିଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କ ଶପଥକୁ ସେ ଅବହେଳା କଲା, ଏବଂ ଯାହାଙ୍କ ଚୁକ୍ତିକୁ ସେ ଭଙ୍ଗ କଲା, ସେହି ତାଙ୍କ ସହ, ବାବିଲୋନର ମଧ୍ୟରେ, ସେ ମରିବ। ଫେରାଉନ ମଧ ତାଙ୍କର ପରାକ୍ରମୀ ସେନା ଓ ବିଶାଳ ସମୁଦାୟ ସହ ଯୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି କରିପାରିବେ ନାହିଁ: ... କାରଣ ସେ ଚୁକ୍ତିକୁ ଭଙ୍ଗ କରି ଶପଥକୁ ଅବହେଳା କଲା, ଯେତେବେଳେ, ଦେଖ, ସେ ନିଜ ହାତ ଦେଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହି ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛି, ସେ ପଳାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।’ ଯିହିଜ୍କେଲ 17:15–18.”
>
> ‘ଅପବିତ୍ର ଦୁଷ୍ଟ ଅଧିପତି’ଙ୍କ ପାଇଁ ଅନ୍ତିମ ନ୍ୟାୟର ଦିନ ଆସି ପହଞ୍ଚିଥିଲା। ‘ପାଗଡ଼ିଟି କାଢ଼ି ଦିଅ,’ ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା କଲେ, ‘ଏବଂ ମୁକୁଟଟି ମଧ ହଟାଇ ଦିଅ।’ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିହୁଦାକୁ ପୁନର୍ବାର ଜଣେ

> ରାଜା ପାଇବାକୁ ଅନୁମତି ମିଳିବାକୁ ନଥିଲା। ଦାଉଦଙ୍କ ଗୃହର ସିଂହାସନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦିବ୍ୟ ଆଜ୍ଞା । ଏହିପରି ଥିଲା: 'ମୁଁ ତାହାକୁ ଉଲଟେଇ ଦେବି, ଉଲଟେଇ ଦେବି, ଉଲଟେଇ ଦେବି'; 'ଏବଂ ଯାହାର ଅଧିକାର, ସେ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ଆଉ ରହିବ ନାହିଁ; ଏବଂ ମୁଁ ତାହାକୁ ସେହିଁକୁ ଦେବି।' ଯିହିଜେକଲ 21:25–27।" Prophets and Kings, 450, 451.

ମିଲର ସଠିକ୍ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ବୁଝାମଣା ସୀମିତ ଥିଲା; କାରଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେ ରାଜ୍ୟକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚାଲିବା ସମୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ସେହିଟି ଶେଷ ପାର୍ଥିବ ରାଜ୍ୟ ନୁହେଁ। ପୈଗାନ ରୋମର ରାଜ୍ୟ ପରେ ଆଉ ଚାରିଜଣ ରାଜା ହେବାକୁ ଥିଲେ। ତଥାପି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କ୍ରୁଶରେ "ଅନୁଗ୍ରହ"ର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେହି ରାଜ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ସତରହ ଅଧ୍ୟାୟର ଦଶ ରାଜାଙ୍କ ଦିନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା, ନାହିଁଲେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷାର ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ସେହିଟି ସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା। ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି, ସେହିଟି ହେଉଛି ତାଙ୍କର "ମହିମା"ର ରାଜ୍ୟ। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ ଏହି ଉଭୟ ରାଜ୍ୟ ବିଷୟରେ ସିଧାସଳଖ କଥା କହିଛନ୍ତି।

ମିଲରାଇଟମାନେ ବୁଝିଥିଲେ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚତୁର୍ଥ ରାଜ୍ୟର ଇତିହାସକାଳରେ ଏକ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ଠିକ୍ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣା ସୀମିତ ଥିଲା। ଚତୁର୍ଥ ରାଜ୍ୟର ଇତିହାସରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ "ଅନୁଗ୍ରହ"ର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କଲେ, ଏବଂ ଅଷ୍ଟମ ରାଜ୍ୟର ଇତିହାସରେ ସେ ତାଙ୍କର "ମହିମା"ର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କଲେ। ଯେ ଇତିହାସକାଳରେ ସେ "ଅନୁଗ୍ରହ"ର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କଲେ, ସେହି ସମୟରେ ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟ ଦିନେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଢାଳି ଦିଆଯାଇଥିଲେ। ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟ, ସେହି ଇତିହାସରେ ଯେଉଁଠାରେ ସେ ତାଙ୍କର "ମହିମା"ର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି, ଶେଷ ବର୍ଷାର ଢାଳିଦିଆଯାଇବାର ପ୍ରତିରୂପ ଅଟେ।

ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟର ସନ୍ଦେଶ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ସାର୍ଥକ ଶାରୀରିକ ପୁନରୁତ୍ଥାନର ସନ୍ଦେଶ ଥିଲା। ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷାର ସନ୍ଦେଶ, କମ୍ ସେ କମ୍ ଅଂଶିକ ଭାବରେ, ସେହି ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ପୁନରୁତ୍ଥାନର ସନ୍ଦେଶ ଅଟେ, ଯାହା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଗୁଢ଼ପ୍ରଶ୍ନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି—ସାତରୁ ଅଷ୍ଟମ ଯେ ସତ୍ତା, ଯାହା ପଶୁରେ ପୂରଣ ହୁଏ, ଏବଂ ସେହିପରି ପୃଥିବୀର ପଶୁର ଦୁଇଟି ଶିଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ। ଚତୁର୍ଥ ଏବଂ ଅଷ୍ଟମ ରାଜ୍ୟ ହେଉଛି ସେହି ସ୍ଥାନ, ଯେଉଁଠାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି।

> ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ, ସେହି ଘୋଷଣା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସଠିକ୍ ଥିଲା, ଏବଂ ଯେଉଁ ଘଟଣାମାନଙ୍କୁ ସେ ଇଙ୍ଗିତ କରୁଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ଘଟୁଥିଲା। "'ସମୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଛି, ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଛି,'" ଏହିଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ। "'ସମୟ'"—ଦାନିଏଲ ୨ର ସେହି ଉଣେସତ୍ତରି ସପ୍ତାହ, ଯାହା "ମସୀହା," "ଅଭିଷିକ୍ତଜନ" ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଥିଲା—ତାହାର ଅବସାନରେ, ଯର୍ଦ୍ଦନରେ ଯୋହନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଅଭିଷେକ ପାଇଥିଲେ। ଏବଂ ସେମାନେ ଯେ "'ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ' ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ" ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ, ସେହି ରାଜ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ହେଲା। ଏହି ରାଜ୍ୟ, ସେମାନଙ୍କୁ ଯେପରି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଶିଖାଯାଇଥିଲା, ସେପରି କୌଣସି ପାର୍ଥିବ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ନୁହେଁ। ଏବଂ ଏହା ସେହି ଭବିଷ୍ୟତ, ଅମର ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ, ଯାହା ସ୍ଥାପିତ ହେବ ଯେତେବେଳେ "'ସମଗ୍ର ଆକାଶତଳର ରାଜ୍ୟ, ପ୍ରଭୁତ୍ୱ, ଏବଂ ରାଜ୍ୟର ମହିମା, ପରାତ୍ପରଙ୍କ ପବିତ୍ରଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯିବ;'" ସେହି ଅନନ୍ତ ରାଜ୍ୟ, ଯେଉଁଠାରେ "'ସମସ୍ତ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ତାଙ୍କୁ ସେବା କରିବ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରିବ।'" ଦାନିଏଲ 7:27। ବାଇବେଲରେ ବ୍ୟବହୃତ ଅର୍ଥାନୁସାରେ, "'ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ'" ବାକ୍ୟପ୍ରଯୋଗଟି କୃପାର ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଗୌରବର ରାଜ୍ୟ—ଉଭୟକୁ ସୂଚିତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ। କୃପାର ରାଜ୍ୟକୁ ପୌଲୁସ ଇବ୍ରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି। ଆମର ଦୁର୍ବଳତାର ଅନୁଭୂତିରେ "'ସ୍ପର୍ଶିତ'" ସେହି କରୁଣାମୟ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତି ଇଙ୍ଗିତ କରିବା ପରେ, ପ୍ରେରିତ କହୁଛନ୍ତି: "'ଏହେତୁ ଆସ, ଆମେ ସାହସପୂର୍ବକ କୃପାସିଂହାସନ ନିକଟକୁ ଯାଉ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ଦୟା ଲାଭ କରିବୁ ଏବଂ କୃପା ପାଇବୁ।'" ଇବ୍ରୀ 4:15, 16। କୃପାସିଂହାସନ କୃପାର ରାଜ୍ୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; କାରଣ ସିଂହାସନର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରାଜ୍ୟର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ସୂଚାଏ। ତାଙ୍କର ଅନେକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ "'ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜ୍ୟ'" ବାକ୍ୟପ୍ରଯୋଗକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଉପରେ ଦିବ୍ୟ କୃପାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସୂଚିତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି।

“ଏହିପରି, ମହିମାର ସିଂହାସନ ମହିମାର ରାଜ୍ୟ କୁ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; ଏବଂ ଏହି ରାଜ୍ୟ କୁ ତାରଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ର ଏହି ବାକ୍ୟ ରେ ଉଲ୍ଲେ ଖ କରାଯାଇଛି: ‘ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ନିଜ ମହିମାରେ, ଏବଂ ସମସ୍ତ ପବିତ୍ର ସ୍ୱ ର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କ ସହିତ ଆସିବେ, ସେତେବେଳେ ସେ ନିଜ ମହିମାର ସିଂହାସନରେ ବସିବେ; ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସମସ୍ତ ଜାତିମାନେ ଏକତ୍ର କରାଯିବେ।’ ମାଥିଉ 25:31, 32. ଏହି ରାଜ୍ୟ ଏପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ଭବିଷ୍ୟ ତର। ଏହା କ୍ର ୀଷ୍ଟ ଙ୍କ ର ଦ୍ୱ ିତୀୟ ଆଗମନ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ସ୍ଥ ।ପିତ ହେବ ନାହିଁ।”

“ମନୁଷ୍ୟର ପତନ ପରେ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଅନୁଗ୍ରହର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଅପରାଧୀ ମାନବଜାତିର ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ଏକ ଯୋଜନା ରଚିତ ହେଲା। ସେତେବେଳେ ଏହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଓ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞାଦ୍ୱାରା ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ଥିଲା; ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ଲୋକମାନେ ଏହାର ପ୍ରଜା ହୋଇପାରୁଥିଲେ। ତଥାପି ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା। ପୃଥିବୀରେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହଠୀପଣ ଓ ଅକୃତଜ୍ଞତାରେ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ, ତାରଣକର୍ତ୍ତା କଲ୍ଭରୀର ବଳିଦାନରୁ ପଛକୁ ଫେରିଯାଇପାରୁଥାନ୍ତେ। ଗେଥସେମାନୀରେ ଦୁଃଖର ପାତ୍ର ତାଙ୍କର ହସ୍ତରେ କମ୍ପିଥିଲା। ସେ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଲଲାଟରୁ ରକ୍ତମିଶ୍ରିତ ଘାମକୁ ପୋଛିଦେଇ ଅପରାଧୀ ମାନବଜାତିକୁ ନିଜ ଅନ୍ୟାୟରେ ନଷ୍ଟ ହେବା ପାଇଁ ଛାଡ଼ି ଦେଇପାରୁଥାନ୍ତେ। ସେ ଯଦି ଏପରି କରିଥାନ୍ତେ, ତେବେ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ମୁକ୍ତି ଥାଆନ୍ତା ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ତାରଣକର୍ତ୍ତା ନିଜ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କଲେ ଏବଂ ନିଜର ଅନ୍ତିମ ଶ୍ୱାସ ସହିତ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ କହିଉଠିଲେ, ‘ସମାପ୍ତ ହେଲା,’ ସେତେବେଳେ ମୁକ୍ତିର ଯୋଜନାର ପୂରଣ ନିଶ୍ଚିତ ହେଲା। ଏଦେନରେ ପାପୀ ଯୁଗଳଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ପରିତ୍ରାଣର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅନୁମୋଦିତ ହେଲା। ଅନୁଗ୍ରହର ରାଜ୍ୟ, ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞାଦ୍ୱାରା ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ଥିଲା, ସେତେବେଳେ ସ୍ଥାପିତ ହେଲା।”

“ଏହିପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ—ଯେଉଁ ଘଟଣାକୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ନିଜ ଆଶାର ଅନ୍ତିମ ବିନାଶ ବୋଲି ଦେଖିଥିଲେ—ସେହିଠାରେଇ ତାହାକୁ ଚିରକାଳ ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଦେଲା। ଯଦିଓ ଏହା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିଷ୍ଠୁର ନିରାଶା ଆଣିଥିଲା, ତଥାପି ଏହା ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ସଠିକ୍ ଥିଲା ବୋଲି ପ୍ରମାଣର ଶିଖର ଥିଲା। ଯେଉଁ ଘଟଣା ସେମାନଙ୍କୁ ଶୋକ ଓ ନିରାଶାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇଥିଲା, ସେହିଠାରେଇ ଆଦମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ପାଇଁ ଆଶାର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦେଲା, ଏବଂ ସେହିଠାରେ ସମସ୍ତ ଯୁଗରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱସ୍ତଜନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତ ଜୀବନ ଓ ଅନନ୍ତ ସୁଖର କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ନିହିତ ଥିଲା।”

“ଅନନ୍ତ କରୁଣାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମାନେ, ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ନିରାଶା ମାଧ୍ୟମରେ ସୁଦ୍ଧା, ନିଜର ପୂରଣ ପ୍ରାପ୍ତିକୁ ଅଭିମୁଖ ହେଉଥିଲେ। ଯଦ୍ୟପି ତାଙ୍କର ହୃଦୟ ସେହି ଦିବ୍ୟ କୃପା ଓ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଜିତାଯାଇଥିଲା—ଯିଏ ‘ଏପରି କହିଥିଲେ ଯେପରି କେହି ମଣିଷ କେବେ କହିନଥିଲା’—ତଥାପି ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ପ୍ରେମର ଶୁଦ୍ଧ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସହିତ ଲୌକୀୟ ଗର୍ବ ଓ ସ୍ୱାର୍ଥପର ଆକାଂକ୍ଷାର ନିକୃଷ୍ଟ ମିଶ୍ରଧାତୁ ମିଶିରହିଥିଲା। ପାସ୍କା-କକ୍ଷରେ ସୁଦ୍ଧା, ସେହି ଗମ୍ଭୀର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯେବେ ତାଙ୍କର ଗୁରୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗେଥସେମାନେର ଛାୟାରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିଲେ, ସେଠାରେ ‘ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ ହେଲା, କିଏ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗଣାଯିବ।’ ଲୂକ 22:24। ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ସିଂହାସନ, ମୁକୁଟ, ଓ ମହିମାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଦ୍ୟାନର ଲଜ୍ଜା ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା, ନ୍ୟାୟସଭା, ଓ କାଲଭରୀର କ୍ରୁଶ ରହିଥିଲା। ତାଙ୍କର ହୃଦୟର ଗର୍ବ, ଲୌକୀୟ ମହିମା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ତୃଷ୍ଣା ହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସମୟର ମିଥ୍ୟା ଶିକ୍ଷାକୁ ଏତେ ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ ଧରି ରଖିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲା, ଏବଂ ତାର ପରିଣାମରେ ତାରଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ସେହି ବାକ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅନବଧାନରେ ଉପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ଯାହା ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟର ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲା ଓ ତାଙ୍କର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ ମୃତ୍ୟୁକୁ ପୂର୍ବସୂଚିତ କରୁଥିଲା। ଏବଂ ଏହି ଭୁଲମାନଙ୍କର ପରିଣାମ ହେଲା ସେହି ପରୀକ୍ଷା—ତୀକ୍ଷ୍ଣ, କିନ୍ତୁ ଆବଶ୍ୟକ—ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଥିଲା। ଯଦିଓ ଶିଷ୍ୟମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶର ଅର୍ଥକୁ ଭୁଲ ବୁଝିଥିଲେ ଏବଂ ନିଜମାନଙ୍କର ଆଶାକାଂକ୍ଷା ସଫଳ ହେବ ବୋଲି ବୁଝିପାରିନଥିଲେ, ତଥାପି ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସେହି ସତର୍କବାଣୀକୁ ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ, ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସକୁ ପୁରସ୍କୃତ କରିବେ ଓ ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାପାଳନକୁ ସମ୍ମାନିତ କରିବେ। ସମସ୍ତ ଜାତିଙ୍କ ନିକଟରେ ତାଙ୍କର ଉତ୍ଥିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଗୌରବମୟ ସୁସମାଚାର ଘୋଷଣା କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ହସ୍ତେ ସମର୍ପିତ ହେବାକୁ ଥିଲା। ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର ନିମନ୍ତେ, ସେହି ଅନୁଭବ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଲାଗିଥିଲା, ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଥିଲା।” The Great Controversy, 347, 348.

ପ୍ର କାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତ କରେ “ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞ ାନ ଅଛି ସେହି ମନ” “ଏକ ମଣିଷର ସଂଖ୍ୟ ା” ଗଣନା କରେ, ଏବଂ ଚିହ୍ନ ି ପାରେ ଯେ “ସେହି ମଣିଷ” ସେହି ଅଷ୍ଟ ମ ରାଜ୍ୟ ମଧ , ଯାହା ସାତଟିରୁ ଉଦ୍ଭ ୂତ। “ପାପର ମଣିଷ” ପୃଥିବୀର ରାଜାମାନଙ୍କ ଓ ବ୍ୟ ାପାରୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ଶାସନ କରୁଥିବା ଅଷ୍ଟ ମ ରାଜ୍ୟ ର ମୁଣ୍ଡ , ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ସାତଟି କଳିସିୟା ନିର୍ଯାତନାର ନିନ୍ଦ ାକୁ ଏଡ଼ିବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତ ି, ଏବଂ ଯିଏ ବହୁ ଜଳର ଉପରେ ବସିଛନ୍ତ ି।

> ଏବଂ ସେ ମୋତେ କହିଲେ, ତୁମେ ଯେ ଜଳରାଶି ଦେଖିଲା, ଯାହାର ଉପରେ ସେଇ ବେଶ୍ୟା ବସିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛନ୍ତି ଜାତିସମୂହ, ଜନସମୂହ, ଦେଶସମୂହ, ଓ ଭାଷାସମୂହ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 17:15।

“ପାପର ମନୁଷ୍ୟ” ରାଜନୈତିକ, ଆର୍ଥିକ, ଧାର୍ମିକ ଓ ନାଗରିକ ଜଗତ ଉପରେ ଶାସନ କରେ; ଏବଂ ସମସ୍ତ ଲୋକ, କେବଳ ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି, ଯେମାନେ ପଶୁ, ତାହାର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି, ତାହାର ଚିହ୍ନ ଓ ତାହାର ନାମର ସଂଖ୍ୟା ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରିଛନ୍ତି।

> ଏବଂ ମୁଁ ଅଗ୍ନି ସହିତ ମିଶ୍ରିତ କାଚ ପରି ଏକ ସମୁଦ୍ର ଦେଖିଲି; ଏବଂ ଯେମାନେ ସେହି ପଶୁର ଉପରେ, ତାହାର ପ୍ରତିମାର ଉପରେ, ତାହାର ଚିହ୍ନର ଉପରେ, ଏବଂ ତାହାର ନାମର ସଂଖ୍ୟାର ଉପରେ ଜୟଲାଭ କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ବୀଣା ଧାରଣ କରି ସେହି କାଚର ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିଲେ। ଏବଂ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାସ ମୋଶାଙ୍କର ଗୀତ ଓ ମେଷଶାବକଙ୍କର ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି, ହେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପ୍ରଭୁ ଈଶ୍ୱର, ତୁମ୍ଭର କାର୍ଯ୍ୟ ମହାନ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ; ହେ ପବିତ୍ରଜନମାନଙ୍କର ରାଜା, ତୁମ୍ଭର ପଥ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଓ ସତ୍ୟମୟ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 15:2, 3.

ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରକାଶନ ଅମୋହରିତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ “ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧି”କୁ ବୁଝୁଥିବା “ଜ୍ଞାନୀ”ମାନେ ସେମାନେ ହେଲେ, ଯେମାନଙ୍କ ପାଖରେ “ବୁଦ୍ଧି” ଅଛି ଏବଂ ଯେମାନେ “ପଶୁର ସଂଖ୍ୟା ଗଣନା କରନ୍ତି; କାରଣ ଏହା ଜଣେ ମଣିଷର ସଂଖ୍ୟା; ଏବଂ ତାହାର ସଂଖ୍ୟା ଛଅ ଶତ ଷାଠି ଛଅ।” ସେହି “ବୁଦ୍ଧି” ତିନି-ଧାପୀୟ ପରୀକ୍ଷା ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଏକ ଅଂଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ଯୀଶୁ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀକୁ ଅମୋହରିତ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସଦା ଘଟେ। ଏହି କାରଣରୁ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇଛି ଯେ ସେମାନେ “ତାହାର ନାମର ସଂଖ୍ୟା ଉପରେ” “ଜୟ ପାଇଛନ୍ତି।”

ବିଜୟ ଲାଭ କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଏକ ପରୀକ୍ଷା ଅତିକ୍ରମ କରିବା, ଏବଂ ଯେମାନେ “ଜ୍ଞାନୀ” ଓ “ବୁଝନ୍ତି” ସେମାନେ 666 ସଂଖ୍ୟା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବିଜୟକୁ ଲାଭ କରନ୍ତି; ଏବଂ ସେହି ପଦ୍ୟଟି ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନଟ କରେ ଯେ ସେଠାରେ ଆଠଟି ରାଜ୍ୟ ଅଛି, ଏବଂ ଅଷ୍ଟମଟି ସପ୍ତଟିରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ। ସେହି “ଗୁପ୍ତ ବିଷୟ” ଦାନିଏଲ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି, କାରଣ ଦାନିଏଲଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ଥିଲା “ସେହି ଗୁପ୍ତ ବିଷୟ”କୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ। ଏହି ପ୍ରକାଶନ—ଯେ ଆଠଟି ରାଜ୍ୟ ଅଛି, ଏବଂ ଅଷ୍ଟମ ରାଜ୍ୟଟି ସପ୍ତଟିରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ, ଏବଂ ସେହି ରାଜ୍ୟର ସଂଖ୍ୟା 666—ସେହି ଗୁପ୍ତ ବିଷୟ ଯାହାକି ଦାନିଏଲ ତାଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବା ବୋଲି ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ଦାନିଏଲ ଦେବଙ୍କ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କର “ଜ୍ଞାନୀ”ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି।

ଦାନିଏଲ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କର ସେହି “ଜ୍ଞାନୀ”ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଦୁଇର ଗୁପ୍ତତା ଖୋଲାଯାଇଛି; ଏବଂ ସେହି ଗୁପ୍ତତା ହେଉଛି ଏହି ପ୍ରକାଶନ—ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀରେ ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଶେଷ ଓ ପ୍ରଥମ ସନ୍ଦର୍ଭ ଏହାହିଁ ଯେ, ସେହି ପ୍ରତିମାରେ ଆଠୋଟି ରାଜ୍ୟ ଅଛି। ଏହି ପ୍ରକାଶନ ଦାନିଏଲ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣାକୁ ଅବିଚଳ ରଖେ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଏହାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଏହା ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତାରେ ପ୍ରଭାସିତ ହୁଏ। ଏହାର ଏହି ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତା ଏକ ପରୀକ୍ଷାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ଉପରେ ସେହି “ଜ୍ଞାନୀ”ମାନେ ବିଜୟ ଲାଭ କରନ୍ତି; କାରଣ ସେହି ଅଷ୍ଟମ ରାଜ୍ୟ, ଯାହା ସାତଟିର ମଧ୍ୟରୁ ଅଟେ, ସେହି ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହା ଅଜଗର, ପଶୁ ଓ ମିଥ୍ୟାଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାଙ୍କର ଏକ ତ୍ରିଗୁଣ ସଂଘ ଅଟେ। ଏହିପରି, ଅଜଗର, ପଶୁ ଓ ମିଥ୍ୟାଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା—ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟ; ଏବଂ ସମେତେ ସେମାନେ 666କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି।

ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରକାଶନ ଦ୍ୱାରା ନବୂଖଦ୍ନେଜର ପରୀକ୍ଷିତ ହେଲେ, ଏବଂ ସେ ସେହି ପରୀକ୍ଷାରେ ବିଫଳ ହେଲେ। ଦାନିଏଲ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଦାନିଏଲ ସେହି "ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କୁ" ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯେମାନେ ସେହି ମୂର୍ତ୍ତିର ଗୁପ୍ତତତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୁଅନ୍ତି। ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ନବୂଖଦ୍ନେଜର ସେହି ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ପ୍ର
କରନ୍ତି, ଯେମାନେ ଠିକ ସେହି ଏକଇ ପରୀକ୍ଷାରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି। ପ୍ରଥମ ରାଜ୍ୟର ପ୍ରଥମ ରାଜା ଭାବେ ନବୂଖଦ୍ନେଜର, ଶେଷ ରାଜ୍ୟର ଶେଷ ରାଜାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି। ଏହି ପରି ସେ "ପାପପୁରୁଷକୁ" ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି—ଭବିଷ୍ୟ ବାଣୀର ସେହି ମଣିଷକୁ, ଯାହାକୁ ସାତଟି ମଣ୍ଡଳୀ ଧରି ରଖନ୍ତି। ମଣିଷ ଷଷ୍ଠ ଦିନରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହିପରି ଛଅ ସଂଖ୍ୟା ମାନବଜାତିର ସଂଖ୍ୟା ଅଟେ। ନବୂଖଦ୍ନେଜରଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ହେଉଛି ଛଅ। ନବୂଖଦ୍ନେଜର ୬୬ ସଂଖ୍ୟାର ପରୀକ୍ଷାରେ ବିଫଳ ହେଲେ, ଏବଂ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କର ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କଲେ। ପାପପୁରୁଷର ଏକ ପ୍ରତୀକ ଭାବେ, ତାଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ହେଉଛି ଛଅ।

> ରାଜା ନେବୁକଦ୍ନେସର ସୁନାର ଏକ ପ୍ରତିମା ତିଆରି କଲେ, ଯାହାର ଉଚ୍ଚତା ଷାଠି ହାତ ଏବଂ ପ୍ରସ୍ଥ ଛଅ ହାତ ଥିଲା; ସେ ବାବିଲ ପ୍ରଦେଶର ଦୂରା ମୈଦାନରେ ତାହାକୁ ସ୍ଥାପନ କଲେ। ଦାନିୟେଲ 3:1.

ସୁବର୍ଣ୍ଣମୟ ପ୍ରତିମାଟି ସାଠି ହସ୍ତ ଉଚ୍ଚ ଓ ଛଅ ହସ୍ତ ପ୍ରସ୍ତ ଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ନବୂଖଦ୍ନିସରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହାଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ଛଅ। ଏହି ପ୍ରତିମାଟି ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରତିମାର ଆଲୋକ ପ୍ରତି ବିଦ୍ରୋହରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ପ୍ରତିମାର ତ୍ରିଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା, ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ବୁଝନ୍ତି ଯେ ନବୂଖଦ୍ନିସରଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଛଅ, ସେତେବେଳେ ତାହା ଛଅ, ଛଅ, ଛଅ ସହ ସମାନ ହୁଏ।

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଜାରି ରଖିବୁ।

> "ଯେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଓ ରାଜବଂଶ ସଦାକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବିଚଳ ରହିବ, ତାହା ସ୍ଥାପନ କରିବାର ଚିନ୍ତା, ଯାହାଙ୍କ ଭୁଜବଳ ସମ୍ମୁଖରେ ପୃଥିବୀର ଜାତିମାନେ ଠିଆ ହୋଇପାରିନଥିଲେ, ସେହି ପ୍ରବଳ ଶାସକଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ଆକର୍ଷିତ କଲା। ଅସୀମ ଆକାଂକ୍ଷା ଓ ସ୍ୱାର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ଗର୍ବରୁ ଜନ୍ମିତ ଉତ୍ସାହ ସହ ସେ, ଏହାକୁ କିପରି ସଫଳ କରାଯାଇପାରେ, ସେ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କ ସହ ପରାମର୍ଶରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ। ବିଶାଳ ପ୍ରତିମାର ସ୍ୱପ୍ନ ସହ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଚମତ୍କାର ପରମେଶ୍ୱରୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାମାନଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇ; ଏବଂ ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଇ ଯେ, ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ସେବକ ଦାନିଏଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସେହି ପ୍ରତିମାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଏହି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଭାବରେ ରାଜ୍ୟର ମହାନୁଭାବମାନେ ଲଜ୍ଜାଜନକ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଉଦ୍ଧାର ପାଇଥିଲେ; ନିଜମାନଙ୍କର ଶକ୍ତି ଓ ପ୍ରାଭୁତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ କରିବାର ଆକାଂକ୍ଷା ବ୍ୟତୀତ ସବୁକିଛି ଭୁଲିଯାଇ, ରାଜା ଓ ତାଙ୍କର ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ପରାମର୍ଶଦାତାମାନେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ ଯେ, ସମ୍ଭବ ସମସ୍ତ ଉପାୟରେ ସେମାନେ ବାବିଲକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭାବେ ଉନ୍ନତ କରିବା ପାଇଁ, ଏବଂ ସାର୍ବଭୌମ ନିଷ୍ଠାର ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ପାଇଁ, ପ୍ରୟାସ କରିବେ।"

> "ପୃଥିବୀର ଜାତିମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଈଶ୍ୱର ଯେ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ରୂପରେ ରାଜା ଓ ପ୍ରଜାଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ସେହିଟିକୁ ଏବେ ମାନବୀୟ ଶକ୍ତିର ଗୌରବବୃଦ୍ଧିର ସେବାରେ ଲାଗାଯିବାକୁ ଥିଲା। ଦାନିଏଲଙ୍କ ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯିବ ଏବଂ ଭୁଲିଯାଇବ; ସତ୍ୟକୁ ଭ୍ରାନ୍ତ ଅର୍ଥରେ ବୁଝାଯିବ ଓ ଭୁଲ ଭାବେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବ। ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମନରେ ଭବିଷ୍ୟତର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଘଟଣାମାନଙ୍କୁ ଉନ୍ମୋଚନ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ସେହି ପ୍ରତୀକକୁ, ଜଗତ ଯେ ଜ୍ଞାନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଗ୍ରହଣ କରୁ ଥିଲା, ତାହାର ପ୍ରସାରକୁ ବାଧା ଦେବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରାଯିବ। ଏପରିଭାବେ ଉଚ୍ଚାକାଂକ୍ଷୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କୁତନ୍ତ୍ରଦ୍ୱାରା, ଶୟତାନ ମାନବଜାତି ପାଇଁ ଥିବା ଦିବ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ବିଫଳ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା। ମାନବଜାତିର ଶତ୍ରୁ ଜାଣୁଥିଲା ଯେ, ତ୍ରୁଟିର ସହିତ ମିଶ୍ରିତ ନ ଥିବା ସତ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ଏକ ପ୍ରବଳ ଶକ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସେହି ସତ୍ୟକୁ ନିଜକୁ ଉନ୍ନତ କରିବା ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପରିକଳ୍ପନାମାନଙ୍କୁ ଆଗେଇ ନେବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହା ଅଶୁଭର ଏକ ଶକ୍ତିରେ ପରିଣତ ହୁଏ।"

> "ନିଜ ଧନଭଣ୍ଡାରର ସମୃଦ୍ଧ ଭଣ୍ଡାରରୁ ନେବୁକଦ୍ନେଜର ଗୋଟିଏ ବିଶାଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିମା ତିଆରି କରାଇଲେ, ଯାହାର ସାଧାରଣ ଲକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଦର୍ଶନରେ ଦେଖାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିମା ସହିତ ସଦୃଶ ଥିଲା, କେବଳ ଏକମାତ୍ର ବିଷୟରେ ଅପବାଦ ଥିଲା—ଯେ ପଦାର୍ଥରେ ଏହା ଗଠିତ ହୋଇଥିଲା। ନିଜମାନଙ୍କର ପୌତ୍ତଳିକ ଦେବଦେବୀମାନଙ୍କର ଆଡମ୍ବରପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିନିଧାନଗୁଡ଼ିକରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଥିବା ଚାଲ୍ଦୀୟମାନେ, ଏହା ପୂର୍ବରୁ କେବେ ମଧ

ଏତେ ଭବ୍ୟ ଓ ମହିମାମୟ କିଛି ନିର୍ମାଣ କରିନଥିଲେ, ଯେପରି ଏହି ଦ୍ୟୁତିମାନ ପ୍ରତିମା—ଯାହାର ଉଚ୍ଚତା ସାଠି ହାତ ଓ ପ୍ରସ୍ଥ ଛଅ ହାତ ଥିଲା। ଏବଂ ଯେଉଁ ଦେଶରେ ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜା ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରଚଳିତ ଥିଲା, ସେହି ଦେଶର ଦୁରା ମୈଦାନରେ ଥିବା ଏହି ସୁନ୍ଦର ଓ ଅମୂଲ୍ୟ ପ୍ରତିମା, ଯାହା ବାବିଲୋନର ଗୌରବ ଏବଂ ତାହାର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଓ ଶକ୍ତିର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା, ପୂଜାର ବସ୍ତୁରୂପେ ଅର୍ପିତ କରାଯିବ—ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ନୁହେଁ। ଏହିପରି ଭାବେ ଏହାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଗଲା, ଏବଂ ଏକ ଆଦେଶ ଜାରି ହେଲା ଯେ ଉତ୍ସର୍ଗର ଦିନ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତିମା ସମ୍ମୁଖରେ ନମସ୍କାର କରି ବାବିଲୋନୀୟ ଶକ୍ତି ପ୍ରତି ନିଜମାନଙ୍କର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନିଷ୍ଠା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବେ।" Prophets and Kings, 504, 505.